

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

αιώνια
δική σου

μυθιστόρημα

οι αθάνατοι βιβλίο 1

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE IMMORTAL SERIES: EVERMORE

Από τις Εκδόσεις ST. MARTIN'S, Νέα Υόρκη 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι αθάνατοι: Αιώνια δική σου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Alyson Noël

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ντίνα Καρύδη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Σταμάτιος Κοτσάτος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε

© Alyson Noël, 2009

All rights reserved.

© Εικόνας εξωφύλλου: Bettman Collection/Corbis/Bettman

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2009

Πρώτη έκδοση: Νοέμβριος 2009, 4.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-640-5

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

ΑΛΙΣΟΝ ΝΟΕΛ

αιώνια
δική σου

οι αθάνατοι βιβλίο 1

*Μετάφραση:
Ντίνα Καρύδη*

Για την Τζολίν «Σνάρκι» Μπεν,
τη φίλη μου για πολλές ζωές.
(Την επόμενη φορά που θα ζήσουμε,
θα είμαστε ροκ σταρς!)

Το μόνο μυστικό που κρατούν
οι άνθρωποι είναι η αθανασία.
Έμιλι Ντίκινσον

1

«Μάντεψε ποιος!»

Οι ζεστές και υγρές παλάμες της Χείβεν* πιέζουν δυνατά τα μάγουλά μου, ενώ η μαυρισμένη άκρη του ασημένιου δαχτυλιδιού της με τη νεκροκεφαλή μουτζουρώνει το δέρμα μου. Και παρόλο που έχω τα μάτια μου σκεπασμένα και κλειστά, ξέρω ότι έχει τα βαμμένα μαύρα μαλλιά της χωρίστρα στη μέση, ότι φοράει τον μαύρο πλαστικό κορσέ της πάνω από ένα ζιβάγκο (ως συμμόρφωση στον ενδυματολογικό κώδικα του σχολείου), την καινούργια μακριά μαύρη σατέν φούστα της, που έχει ήδη μία τρύπα κοντά στο στρίφωμα από τις μπότες Doc Martens, και τα μάτια της φαίνονται χρυσά, όχι για κανέναν άλλο λόγο αλλά επειδή φορά κίτρινους φακούς επαφής.

Ξέρω, επίσης, ότι ο μπαμπάς της δε λείπει «λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων» όπως είπε, ότι ο προσωπικός γυμναστής της μαμάς της είναι περισσότερο «προσωπικός» παρά «γυμναστής», καθώς και ότι ο μικρός αδερφός της είναι εκείνος που της έσπασε το CD των *Evanescence*, αλλά φοβάται να της το πει.

Ωστόσο, δε γνωρίζω τίποτα από όλα αυτά επειδή την κα-

---

* Το όνομα Χείβεν σημαίνει λιμάνι και καταφύγιο. (Σ.τ.Μ.)

τασκοπεύω ή παρακολουθώ τη ζωή της, ούτε ακόμα επειδή κάποιος μου τα είπε. Τα ξέρω επειδή έχω τηλεπαθητικές ικανότητες.

«Γρήγορα! Μάντεψε! Θα χτυπήσει το κουδούνι!» λέει με βραχνή και βαριά φωνή σαν να καπνίζει ένα πακέτο τσιγάρα την ημέρα, αν και μόνο μία φορά έχει δοκιμάσει τσιγάρο.

Καθυστερώ να της απαντήσω και προσπαθώ να σκεφτώ το τελευταίο πρόσωπο με το οποίο θα ήθελε να την μπερδέψουν. «Μήπως είναι η Χίλαρι Νταφ;»

«Γιακ. Δοκίμασε ξανά!» Πιέζει πιο πολύ τις παλάμες της, μην έχοντας ιδέα ότι δε χρειάζεται να δω για να καταλάβω».

«Μήπως είναι η κυρία Μέριλιν Μάνσον;»

Γελάει και μου αφήνει τα μάτια, σαλιώνοντας τον αντίχειρά της με σκοπό να σβήσει το ξεθωριασμένο «τατουάζ» που άφησε στο μάγουλό μου, αλλά σηκώνω το χέρι μου και τη σταματώ. Όχι επειδή αηδιάζω με το σάλιο της (ξέρω ότι είναι καλά), αλλά επειδή δε θέλω να με ακουμπήσει ξανά. Το άγγιγμα είναι πολύ αποκαλυπτικό, πολύ κουραστικό και γι' αυτό προσπαθώ να το αποφύγω με κάθε τρόπο.

Αρπάζει την κουκούλα από το φούτερ μου και την τραβά από το κεφάλι μου. Έπειτα ρίχνει μια λοξή ματιά στα ακουστικά μου και ρωτάει: «Τι ακούς;»

Βάζω το χέρι μου στην τσέπη του iPod, την οποία έχω ράψει σε όλα τα φούτερ με κουκούλα για να κρύβω αυτά τα πολύτιμα άσπρα καλώδια από το προσωπικό του σχολείου, και της το δίνω. Τα μάτια της ανοίγουν διάπλατα και λέει: «Μα τι στην ευχή; Εννοώ πιο δυνατά δεν μπορείς να το βάλεις; Και ποιος είναι αυτός;» Βάζει το iPod ανάμεσά μας για να ακούμε και οι δύο τον Σιντ Βίσιους που ουρλιάζει για την αναρχία στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η αλήθεια είναι ότι δεν ξέρω αν ο Σιντ είναι υπέρ ή κατά της. Απλώς ξέρω ότι ακούγεται αρκετά δυ-

νατά για να αμβλύνει τις ιδιαίτερα οξυμένες αισθήσεις μου.

«Οι *Sex Pistols*», απαντώ, κλείνοντας και βάζοντας ξανά τη συσκευή στο μυστικό μου τσεπάκι.

«Απορώ πώς κατάφερες να με ακούσεις». Χαμογελά και την ίδια στιγμή χτυπά το κουδούνι.

Το μόνο που κάνω είναι να σηκώσω τους ώμους μου αδιάφορα. Δε χρειάζεται να ακούσω κάτι για να το αντιληφθώ. Αυτό βέβαια δεν το αναφέρω. Της λέω απλώς ότι θα τη δω στο διάλειμμα για μεσημεριανό και κατευθύνομαι προς την τάξη μου. Διασχίζω το προαύλιο του σχολείου και δειλιάζω λίγο όταν νιώθω δύο τύπους να την πλησιάζουν από πίσω και να πατούν το στρίφωμα της φούστας της, κάνοντάς την σχεδόν να πέσει. Όταν, όμως, εκείνη γυρίζει προς το μέρος τους και τους κάνει το σήμα του κακού (ε, καλά, δεν είναι ακριβώς το σήμα του κακού, αλλά κάτι που η ίδια έχει σκαρφιστεί), και τους κοιτάζει με τους κίτρινους φακούς της, το βάζουν αμέσως στα πόδια και την αφήνουν ήσυχη. Ξεφυσώ ανακουφισμένη καθώς σπρώχνω για να μπω μέσα στην τάξη, γνωρίζοντας ότι σε λίγο η ενέργεια που μου μετέδωσε η Χείβεν με το άγγιγμα της θα έχει εξασθενήσει και θα περάσει η επίδρασή της.

Προχωράω προς τη θέση μου στα πίσω θρανία, αποφεύγοντας το πορτοφόλι που έβαλε επίτηδες η Στάσια Μίλερ για να σκοντάψω, και αγνοώντας την καθημερινή σερενάτα* «*αποτυχημένη!*» που σιγοτραγουδάει. Γλιστρώ αθόρυβα στην καρέκλα μου, βγάζω το βιβλίο, το τετράδιο των σημειώσεων και το στιλό από την τσάντα μου, βάζω τα ακουστικά μου, φοράω

---

* Σερενάτα: Είδος μουσικής σύνθεσης με ποιμενικά ή μυθολογικά θέματα, που αναπτύχθηκε κατά τον 17ο και τον 18ο αιώνα. Ερωτικό τραγούδι που τραγουδιέται τη νύχτα κάτω από το παράθυρο αγαπημένου προσώπου, καντάδα. (Σ.τ.Μ.)

πάλι την κουκούλα μου, αφήνω το σακιδιό μου στην άδεια καρέκλα δίπλα μου και περιμένω να φανεί ο κύριος Ρόμπινς.

Ο κύριος Ρόμπινς αργεί πάντα. Κυρίως επειδή του αρέσει να πίνει μερικές γουλιές από το μικρό ασημένιο φλασκί του στα διαλείμματα. Αυτό, όμως, συμβαίνει επειδή η γυναίκα του του φωνάζει όλη την ώρα, η κόρη του τον θεωρεί αποτυχημένο και ο ίδιος λίγο-πολύ μισεί τη ζωή του. Όλα αυτά τα έμαθα την πρώτη μέρα που ήρθα σε αυτό το σχολείο, όταν το χέρι μου ακούμπησε κατά λάθος το δικό του καθώς του έδινα το χαρτί της μετεγγραφής μου. Γι' αυτό τώρα, κάθε φορά που πρέπει να παραδώσω κάτι, το αφήνω απλώς στην άκρη του γραφείου του.

Κλείνω τα μάτια μου και περιμένω, ενώ τα δάχτυλά μου ψάχνουν στην μπλούζα μου για να αλλάξουν τραγούδι και ναβάλουν κάτι πιο απαλό από τον Σιντ Βίσιους που ουρλιάζει. Τώρα που βρίσκομαι μέσα στην τάξη, η δυνατή μουσική δεν είναι πλέον απαραίτητη. Υποθέτω ότι η μικρή αναλογία μαθητών ανά καθηγητή διατηρεί την ψυχική ενέργεια σε κάπως συγκρατημένα επίπεδα.

Δεν ήμουν πάντα διαφορετική. Κάποτε ήμουν μια φυσιολογική έφηβη. Από εκείνες που πηγαίνουν σε σχολικούς χορούς και ερωτεύονται τους διάσημους, ενώ ήμουν τόσο υπερήφανη για τα μακριά ξανθά μαλλιά μου, που ούτε μου περνούσε από το μυαλό να τα πιάσω κοτσίδα και να τα κρύψω κάτω από την κουκούλα μιας φαρδιάς μπλουζας. Είχα μια μαμά, έναν μπαμπά, μια μικρή αδερφή που την έλεγαν Ράιλι και ένα γλυκό κίτρινο λαμπραντόρ που το φωνάζαμε Μπάτερκαπ*. Είχαμε ένα ωραίο σπίτι σε μια καλή γειτονιά στο Γιουτζίν του

---

* Buttercup: Φυτό του γένους *ranunculus*. Στην Ελλάδα είναι γνωστό με το όνομα ρανούγκουλο ή νεραγκούλα. (Σ.τ.Μ.)

Όρεγκον. Ήμουν δημοφιλής, χαρούμενη και ανυπομονούσα να ξεκινήσει η νέα σχολική χρονιά, αφού μόλις είχα γίνει μαζορέτα. Δε μου έλειπε τίποτα και τα όριά μου έφταναν στον ουρανό. Μπορεί να ακούγεται κοινότοπο, αλλά κατά έναν ειρωνικό τρόπο είναι αληθινό.

Όλα αυτά, όμως, μου φαίνονται πλέον φήμες. Διότι από την ημέρα του δυστυχήματος, το μόνο πράγμα που θυμάμαι καλά είναι να πεθαίνω.

Βίωσα μια, όπως την αποκαλούν, σχεδόν «επιθανάτια εμπειρία». Μόνο που δεν ήταν καθόλου «σχεδόν». Τη μία στιγμή η μικρή μου αδερφή Ράιλι κι εγώ καθόμασταν στα πίσω καθίσματα του SUV του μπαμπά μου, με το κεφάλι του Μπάτερκαπ στα γόνατα της Ράιλι και την ουρά του να χτυπά απαλά το μηρό μου, και την επόμενη το μόνο που πρόλαβα να δω ήταν οι φουσκωμένοι αερόσακοι και το κατεστραμμένο αυτοκίνητο· και όλα αυτά ως απλή παρατηρήτρια.

Κοίταζα τα συντρίμια –τα σπασμένα τζάμια, ό,τι είχε απομείνει από τις πόρτες, τον μπροστινό προφυλακτήρα που είχε σφηνωθεί στον κορμό ενός πεύκου σε ένα θανάσιμο εναγκαλισμό– και αναρωτιόμουν τι είχε συμβεί, ενώ ευχόμουν και προσευχόμουν να βγήκαν και οι υπόλοιποι έξω. Στη συνέχεια, άκουσα ένα γνώριμο γάβγισμα· γύρισα και τους είδα να προχωρούν σε ένα μονοπάτι και να απομακρύνονται, ενώ ο Μπάτερκαπ πήγαινε μπροστά κουνώντας την ουρά του.

Τους ακολούθησα. Στην αρχή προσπάθησα να τρέξω για να τους προλάβω, αλλά μετά επιβράδυνα και προτίμησα να μεινω λίγο ακόμα σε εκείνο το μέρος. Ήθελα να περιπλανηθώ στο απέραντο ευωδιαστό λιβάδι με τα δέντρα που λικνίζονταν και τα λουλούδια που ριγούσαν. Έκλεισα τα μάτια μου

γιατί η εκθαμβωτική ομίχλη είχε καλύψει το μέρος και έκανε τα πάντα να λάμπουν.

Υποσχέθηκα στον εαυτό μου ότι θα έμενα εκεί μόνο για μία στιγμή. Ότι σύντομα θα επέστρεφα για να τους βρω. Όταν τελικά κοίταξα πίσω μου, όμως, μόλις που πρόλαβα να τους δω να μου χαμογελούν και να με χαιρετούν ενώ διέσχιζαν μια γέφυρα, ελάχιστα δευτερόλεπτα πριν εξαφανιστούν.

Πανικοβλήθηκα. Έψαξα γύρω μου. Έτρεχα από εδώ κι από εκεί, αλλά όλα έμοιαζαν ίδια – μια ζεστή, άσπρη, λαμπερή, αστραφτερή, όμορφη, ανόητη, αιώνια ομίχλη. Και τότε, έπεσα στο έδαφος, το δέρμα μου με τραβούσε από το κρύο, το σώμα μου έτρεμε, έκλαιγα, ούρλιαζα, καταριόμουν, ικέτευα και έδινα υποσχέσεις που ήξερα ότι δε θα μπορούσα ποτέ να κρατήσω.

Τότε άκουσα κάποιον να λέει: «Έβερ;* Αυτό είναι το όνομά σου; Άνοιξε τα μάτια σου και κοίταξέ με».

Επέστρεψα στην πραγματικότητα. Πίσω, εκεί όπου όλα ήταν πόνος και δυστυχία, και το υγρό μέτωπό μου πονούσε. Είδα τον τύπο που είχε γείρει από πάνω μου, κοίταξα μέσα στα σκούρα μάτια του και ψιθύρισα: «Είμαι η Έβερ». Αμέσως μετά λιποθύμησα ξανά.

---

* Έβερ: Πάντα και ποτέ. (Σ.τ.Μ.)

Δευτερόλεπτα πριν μπει μέσα ο κύριος Ρόμπινς βγάζω την κουκούλα μου, κλείνω το iPod και προσποιούμαι ότι διαβάζω το βιβλίο μου, αποφεύγοντας να σηκώσω τα μάτια μου όταν λέει: «Παιδιά, από εδώ ο Ντέιμεν Ογκούστ. Μόλις μετακόμισε στην πόλη μας από το Νέο Μεξικό. Ντέιμεν, μπορείς να καθίσεις σε εκείνη την άδεια καρέκλα πίσω, δίπλα στην Έβερ. Θα κοιτάξεις από το βιβλίο της μέχρι να πάρεις δικό σου».

Ο Ντέιμεν είναι υπέροχος. Το ξέρω χωρίς να χρειάζεται να τον κοιτάξω. Συγκεντρώνομαι στο βιβλίο μου καθώς έρχεται προς το μέρος μου, αφού ξέρω ήδη πάρα πολλά για τους συμμαθητές μου. Όσον αφορά εμένα, λοιπόν, ακόμα και μία στιγμή άγνοιας είναι πραγματική ευλογία.

Σύμφωνα με τις πιο ενδόμυχες σκέψεις της Στάσια Μίλερ, που κάθεται δύο σειρές μπροστά από μένα, ο *Ντέιμεν Ογκούστ είναι πραγματικός κούκλος*.

Η καλύτερή της φίλη, η Όνορ, συμφωνεί απόλυτα.

Το ίδιο πιστεύει και ο φίλος της Όνορ, ο Κρεγκ, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία.

«Γεια χαρά!» Ο Ντέιμεν γλιστράει αθόρυβα στη θέση δίπλα στη δική μου, και το σακιδίο μου κάνει έναν πνιχτό γδούπο, καθώς το αφήνει στο πάτωμα.

Του γνέφω χωρίς να σηκώσω τα μάτια μου πιο ψηλά από

τις γυαλιστερές, μαύρες μπότες μοτοσικλετιστή που φορά. Είναι περισσότερο μοδάτες, και όχι σαν αυτές των Χελς Έιντζελς. Ξεχωρίζουν ανάμεσα στα πολύχρωμα μποτάκια που διακοσμούν το πράσινο χαλί της αίθουσας.

Ο κύριος Ρόμπινς μας ζητά να γυρίσουμε τα βιβλία μας στη σελίδα 133. Την ίδια στιγμή ο Ντέιμεν σκύβει προς το μέρος μου και ψιθυρίζει: «Σε πειράζει να δω κι εγώ από το βιβλίο σου;»

Διστάζω λίγο, τρέμοντας στην ιδέα της εγγύτητας, αλλά σπρώχνω το βιβλίο μου προς το μέρος του, μέχρι που κρέμεται στην άκρη του θρανίου μου. Και όταν φέρνει την καρέκλα του κοντά μου, γεφυρώνοντας το μικρό κενό που υπάρχει ανάμεσά μας, απομακρύνομαι όσο μπορώ πιο πολύ, στριμώχνομαι στην άλλη άκρη της καρέκλας μου και κρύβομαι κάτω από την κουκούλα μου.

Γελάει σιγανά, αλλά αφού δεν τον έχω κοιτάξει ακόμα, δεν έχω ιδέα τι σημαίνει αυτό. Το μόνο που ξέρω είναι ότι το γέλιο του ακούστηκε ανάλαφρο και άνετο, αλλά ήταν σαν να έκρυβε κάτι παραπάνω.

Βυθίζομαι περισσότερο στη θέση μου, στηρίζω τα μάγουλά μου στις παλάμες μου και καρφώνω τα μάτια μου στο ρολόι. Είμαι αποφασισμένη να αγνοήσω όλες τις λοξές ματιές και τα πικρόχολα σχόλια που με κεραυνοβολούν. Όπως: *Καημένο, σέξι, καταπληκτικό νέο αγόρι, τι κρίμα που είσαι αναγκασμένο να κάθεται δίπλα σε ένα τέτοιο φρικιό!* Όλα αυτά έρχονται από τη Στάσια, την Όνορ, τον Κρεγκ, καθώς και από όλους τους άλλους στην αίθουσα.

Εννοώ, εκτός από τον κύριο Ρόμπινς που θέλει να τελειώσει το μάθημα σχεδόν όσο κι εγώ.

Στο διάλειμμα για μεσημεριανό, όλοι μιλούσαν για τον Ντέιμεν.

Έχεις δει τον καινούργιο, τον Ντέιμεν; Είναι τόσο κούκλος – Τόσο σέξι – Άκουσα ότι είναι από το Μεξικό – Όχι, νομίζω πως είναι από την Ισπανία – Τέλος πάντων, από κάποια άλλη χώρα – Θα του ζητήσω οπωσδήποτε να με συνοδεύσει στον επίσημο χειμερινό χορό – Μα δεν τον ξέρεις καλά ακόμα – Μην ανησυχείς, θα τον μάθω.

«Ω Θεέ μου! Είδες τον καινούργιο, τον Ντέιμεν;» Η Χέιβεν κάθεται δίπλα μου και με κοιτάζει μέσα από τη φράντζα της, που έχει μακρύνει πολύ και οι μυτερές άκρες της σχεδόν αγγίζουν τα σκούρα κόκκινα χείλη της.

«Αχ, σε παρακαλώ, όχι κι εσύ». Κουνάω το κεφάλι μου και δαγκώνω το μήλο μου.

«Δε θα το έλεγες αν τον έβλεπες πραγματικά», λέει βγάζοντας το μικρό κέικ βανίλια από τη ροζ χάρτινη συσκευασία του και γλείφοντας το γαρνίρισμα, ακριβώς όπως κάνει κάθε μέρα την ώρα του μεσημεριανού. Βέβαια, το ντύσιμό της ταιριάζει περισσότερο σε κάποια που θα προτιμούσε να πίνει αίμα παρά να τρώει μικρά γλυκά κεκάκια.

«Κορίτσια, μιλάτε για τον Ντέιμεν;» ψιθυρίζει ο Μάιλς και κάθεται δίπλα μας, ακουμπώντας τους αγκώνες του πάνω στο τραπέζι. Με τα καστανά του μάτια παρατηρεί πότε τη μία και πότε την άλλη, και στο παιδικό του πρόσωπο σχηματίζεται ένα πλατύ χαμόγελο. «Υπέροχος! Είδατε τις μπότες του; Είναι τόσο κουλ! Σκέφτομαι να του προτείνω να κάνουμε σχέση».

Η Χέιβεν τον κοιτάζει με μισό μάτι μέσα από τους κίτρινους φακούς επαφής. «Πολύ αργά. Σε πρόλαβα!»

«Συγγνώμη. Δεν ήξερα ότι σου αρέσουν οι τύποι που δεν είναι γκόθικ». Χασκογελά και κοιτάζει με απορία καθώς ξετυλίγει το σάντουιτς.

Η Χέιβεν γελά. «Όταν είναι έτσι, μου αρέσουν. Ορκίζομαι ότι είναι τόσο τρομερά ελκυστικός, που πρέπει να τον δεις».

Κουνάει το κεφάλι της ενοχλημένη που δεν έχω διάθεση να συμμετέχω στο πείραγμα. «Είναι σαν να προκαλεί ανάφλεξη!»

«Δεν τον έχεις δει;» Ο Μάιλς αρπάζει το σάντουιτς και με κοιτάζει έκπληκτος.

Καρφώνω το βλέμμα μου χαμηλά στο τραπέζι και αναρωτιέμαι μήπως πρέπει να πω κάποιο ψέμα. Το έχουν κάνει τόσο μεγάλο θέμα, που σκέφτομαι ότι ίσως είναι ο μόνος τρόπος για να ξεφύγω. Δυστυχώς δεν μπορώ. Όχι σε αυτούς. Η Χέιβεν και ο Μάιλς είναι οι καλύτεροί μου φίλοι. Οι μοναδικοί μου φίλοι. Και νιώθω ότι ήδη έχω αρκετά μυστικά. «Κάθισα δίπλα του την ώρα των αγγλικών», είπα τελικά. «Έπρεπε να μοιραστούμε το βιβλίο μου. Όμως, δεν τον πρόσεξα».

«Έπρεπε;» Η Χέιβεν σπρώχνει τη φράντζα της στην άκρη για να δει καλύτερα το αλλόκοτο πλάσμα που τόλμησε να πει κάτι τέτοιο. «Ω, μα αυτό πρέπει να ήταν πολύ τρομερό για σένα, πραγματικά απάισιο». Ανοιγοκλείνει τα μάτια της αναστενάζοντας. «Σου τ' ορκίζομαι, δε φαντάζεσαι πόσο τυχερή είσαι. Και εσύ ούτε που το εκτιμάς».

«Ποιο βιβλίο;» ρωτάει ο Μάιλς, λες και ο τίτλος μπορεί να αποκαλύψει κάτι σημαντικό.

«Τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*». Σηκώνω τους ώμους αμήχανα, βάζω την καρδιά του μήλου στο κέντρο της πετσέτας μου και την τυλίγω.

«Και η κουκούλα σου; Ήταν ανεβασμένη ή κατεβασμένη;» ρωτάει η Χέιβεν.

Σκέφτομαι λιγάκι και θυμάμαι ότι τη σήκωσα ακριβώς τη στιγμή που εκείνος ερχόταν προς το μέρος μου. «Μμ, πάνω», της απαντώ. «Ναι, σίγουρα πάνω», συνεχίζω.

«Α, ωραία. Σ' ευχαριστώ», μουρμουρίζει, κόβοντας το στρογγυλό κέικ βανίλιας στη μέση. «Το τελευταίο πράγμα που χρειάζομαι αυτή τη στιγμή είναι ο ανταγωνισμός με την ξανθιά θεά».

Μαζεύομαι και ρίχνω το βλέμμα μου πάνω στο τραπέζι. Αισθάνομαι αμήχανα όταν οι άλλοι λένε τέτοια πράγματα για μένα. Προφανώς, κάποτε μου άρεσαν, αλλά όχι πια. «Καλά, και τι θα γίνει με τον Μάιλς; Δε νομίζεις ότι υπάρχει ανταγωνισμός εδώ;» ρωτάω, προσπαθώντας να διώξω την προσοχή της από μένα και να τη στρέψω σε κάποιον που μπορεί πραγματικά να την εκτιμήσει.

«Ναι, καλά». Ο Μάιλς χαϊδεύει τα κοντά καστανά μαλλιά του και μας κοιτάζει με την πιο γοητευτική πλευρά του. «Μην το αποκλείεις».

«Δεν υπάρχει περίπτωση», λέει η Χέιβεν τινάζοντας μερικά άσπρα ψίχουλα από τα πόδια της. «Ο Ντέιμεν και ο Μάιλς δεν είναι στο ίδιο στρατόπεδο. Και αυτό σημαίνει βέβαια ότι η συνταρακτικά ωραία εμφάνισή του δεν έχει σημασία».

«Κι εσύ πώς το ξέρεις;» ρωτάει ο Μάιλς, βγάζοντας το καπάκι από το μπουκάλι με το βιταμινούχο νερό του και κοιτάζοντας ειρωνικά. «Πώς είσαι τόσο σίγουρη;»

«Έχω ραντάρ που εντοπίζει τους γκέι», απαντά εκείνη δείχνοντας το μέτωπό της. «Και πιστεψέ με, αυτός ο τύπος δεν ανήκει σε αυτή την κατηγορία».

Ο Ντέιμεν δεν είναι απλώς μαζί μου στο μάθημα των αγγλικών της πρώτης περιόδου καθώς και της τέχνης της έκτης περιόδου (όχι πως κάθισε δίπλα μου και όχι πως τον κοίταξα, αλλά οι σκέψεις που στριφογυρίζουν στην αίθουσα, ακόμα και της καθηγήτριάς μας, της κυρίας Μακέιντο, μου είπαν όλα όσα έπρεπε να γνωρίζω), αλλά επιπλέον έχει παρκάρει δίπλα στο αυτοκίνητό μου. Και παρόλο που δεν είδα τίποτα άλλο εκτός από τις μπότες του, ήξερα ότι η περίοδος χάριτος πλησίαζε στο τέλος της.

«Ω Θεέ, μου! Να τος! Ακριβώς δίπλα μας!» ο Μάιλς σιρρίζει με τον πιο διαπεραστικό τραγουδιστό ψίθυρο που φυλάει για τις πιο συναρπαστικές στιγμές της ζωής του. «Και κοίτα τη γυαλιστερή μαύρη BMW με τα σκούρα παράθυρα. Ωραία, πολύ ωραία. Λοιπόν, άκου τι θα κάνουμε. Θα ανοίξω την πόρτα μου και θα χτυπήσω κατά λάθος τη δική του. Έτσι, θα έχω την ευκαιρία να του μιλήσω. Με κοιτάζει και περιμένει τη συγκατάθεσή μου.

«Αρκεί να μην γρατζουνίσεις το αυτοκίνητό μου. Ή το δικό του. Ή οποιοδήποτε άλλο αυτοκίνητο», λέω κουνώντας το κεφάλι μου και βγάζοντας τα κλειδιά από την τσάντα μου.

«Εντάξει». Κατσουφιάζει. «Διάλυσε το όνειρό μου. Αλλά πρώτα κάνε μου, ή μάλλον, κάνε στον εαυτό σου τη χάρη και ρίξ' του μια ματιά! Κι έπειτα κοίτα με στα μάτια και πες μου ότι δε νιώθεις πως τα χάνεις και πως είσαι έτοιμη να λιποθυμήσεις».

Στρίβω τη μούρη μου και στριμώχνομαι ανάμεσα στο αυτοκίνητό μου και το στραβοπαρκαρισμένο μικρό Volkswagen, που είναι σαν να θέλει να σκαφαλώσει πάνω στο δικό μου το Miata. Και ενώ ετοιμάζομαι να ξεκλειδώσω την πόρτα, ο Μάιλς κατεβάζει γρήγορα την κουκούλα μου, αρπάζει τα γυαλιά του ηλίου μου και τρέχει προς το μέρος του συνοδηγού, από όπου με παροτρύνει, με όχι και τόσο διακριτικές κινήσεις του κεφαλιού του και με διάφορες χειρονομίες, να κοιτάξω τον Ντέιμεν που στέκεται ακριβώς πίσω του.

Και το κάνω. Άλλωστε, δεν μπορώ να το αποφεύγω συνέχεια. Αναπνέω βαθιά και κοιτάζω.

Αυτό που αντικρίζω με αφήνει άναυδη και ανίκανη να ανοιγοκλείσω τα μάτια μου ή να κουνηθώ.

Και παρόλο που ο Μάιλς προσπαθεί να μου αποσπάσει την προσοχή, με άγριες ματιές και με οποιοδήποτε νόημα μπορούσε να φανταστεί προκειμένου να εγκαταλείψω την απο-

στολή και να επιστρέψω στο αρχηγείο, δεν μπορώ να κάνω βήμα. Εννοώ, θα ήθελα, για να ξεφύγω από αυτή την κατάσταση, γιατί ξέρω ότι φέρομαι σαν το φρικιό που όλοι πιστεύουν πως είμαι, αλλά μου είναι εντελώς αδύνατο. Και δε συμβαίνει απλώς επειδή ο Ντέιμεν είναι αναμφισβήτητα όμορφος, με τα γυαλιστερά σκουρόχρωμα μαλλιά του που φτάνουν μέχρι τους ώμους του και γλείφουν χαριτωμένα τα υπέροχα σμιλευμένα ζυγωματικά του, αλλά και επειδή, όταν με κοιτάζει, όταν σηκώνει τα σκούρα γυαλιά ηλίου του και το βλέμμα του συναντά το δικό μου, βλέπω ότι τα αμυγδαλωτά μάτια του είναι βαθιά, σκοτεινά και αλλόκοτα γνώριμα, παισιωμένα από υπέροχες βλεφαρίδες που είναι πυκνές σαν ψεύτικες. Και τα χείλη του! Είναι σαν ώριμο φρούτο που σε προσκαλεί να το γευτείς, σαν να κρατούν το τέλειο τόξο του Θεού Έρωτα. Και το σώμα που στηρίζει αυτό το τέλειο πρόσωπο είναι μακρύ, καλοσχηματισμένο, λεπτό και ντυμένο στα μαύρα.

«Χμμ, έι, Έβερ; Γειαα σου! Μπορείς να ξυπνήσεις τώρα! Σε παρακαλώ». Ο Μάιλς γυρίζει προς τον Ντέιμεν γελώντας νευρικά. «Συγγνώμη για τη φίλη μου, συνήθως φορά την κουκούλα της».

Δεν είναι ότι δεν καταλαβαίνω πως πρέπει να σταματήσω. Πρέπει να το κάνω αμέσως. Τα μάτια του Ντέιμεν, όμως, είναι καρφωμένα πάνω στα δικά μου και το χρώμα τους γίνεται όλο και πιο βαθύ καθώς αρχίζει να διαγράφεται ένα ελαφρύ χαμόγελο στο στόμα του.

Αυτό που με έχει καθηλώσει, όμως, δεν είναι μόνο το γεγονός ότι είναι τόσο καταπληκτικός. Είναι κυρίως ο τρόπος με τον οποίο όλη η περιοχή γύρω από το σώμα του, ξεκινώντας από το υπέροχο κεφάλι του και κατεβαίνοντας μέχρι τις μαύρες μοτοσικλετικές μπότες του, αποτελείται από άδειο, κενό χώρο.

Κανένα χρώμα. Καμία αύρα. Κανένα παλλόμενο φως δε φαίνεται να υπάρχει.

Ο καθένας μας έχει αύρα. Κάθε ζωντανός οργανισμός έχει ένα φάσμα χρωμάτων που αναδίδονται από το σώμα του. Πρόκειται για ένα πολυχρωματικό ενεργειακό πεδίο το οποίο οι περισσότεροι αγνοούν. Και φυσικά δεν είναι κάτι επικίνδυνο ή τρομακτικό ή κακό με οποιονδήποτε τρόπο· είναι απλώς μέρος του ορατού (τουλάχιστον σε εμένα) μαγνητικού πεδίου.

Πριν από το αυτοκινητιστικό δυστύχημα δεν είχα ιδέα για τέτοια πράγματα. Και σίγουρα δεν είχα την ικανότητα να τα διακρίνω. Από τη στιγμή, όμως, που ξύπνησα στο νοσοκομείο, παρατήρησα ότι έβλεπα παντού χρώμα.

«Αισθάνεσαι καλά;» ρώτησε με τρυφερότητα η κοκκινομάλλα νοσοκόμα.

«Ναι, αλλά γιατί είσαι ροζ;» τη ρώτησα κοιτάζοντάς τη σαν αλλήθωρη, σαστισμένη από την απαλή ροζ λάμψη που την αγκάλιαζε.

«Γιατί είμαι *τι*;» είπε, προσπαθώντας να κρύψει την ανησυχία της.

«Ροζ. Είναι γύρω σου και ιδιαίτερα στο κεφάλι σου».

«Εντάξει, γλυκό μου, ξεκουράσου κι εγώ θα φωνάξω το γιατρό», είπε βγαίνοντας από το δωμάτιο και τρέχοντας στο διάδρομο.

Τελικά, αφού έκανα μια σειρά από ιατρικές εξετάσεις στα μάτια, ηλεκτροεγκεφαλογραφήματα και ψυχιατρικές αξιολογήσεις, έμαθα να κρατάω τα χρώματα της ίριδας που έβλεπα γύρω από τους άλλους για τον εαυτό μου. Και όταν άρχισα να ακούω τις σκέψεις τους, να μαθαίνω την ιστορία της ζωής τους με ένα άγγιγμα και να δέχομαι τακτικές επισκέψεις από

τη νεκρή αδερφή μου, τη Ράιλι, ήξερα καλά ότι όσα μου συνέβαιναν δεν έπρεπε να τα μοιραστώ με κανέναν.

Υποθέτω, λοιπόν, πως είχα συνηθίσει τόσο πολύ να ζω με αυτό τον τρόπο, ώστε είχα ξεχάσει ότι υπήρχε και άλλος. Βλέποντας, όμως, τον Ντέιμεν να μην περιβάλλεται από τίποτα άλλο πέρα από την αστραφτερή μαύρη μπογιά του εντυπωσιακού πανάκριβου αυτοκινήτου του μου έρχονται στο μυαλό πιο ευτυχισμένες και φυσιολογικές ημέρες.

«Η Έβερ, σωστά;» λέει ο Ντέιμεν και το πρόσωπό του φωτίζεται με ένα ζεστό χαμόγελο που αποκαλύπτει άλλο ένα από τα τέλεια χαρακτηριστικά του – τα εκτυφλωτικά άσπρα δόντια του.

Στέκομαι ακίνητη, θέλοντας να πάρω τα μάτια μου από πάνω του, ενώ ο Μάιλς ξεροβήχει για να καθαρίσει δήθεν το λαιμό του. Γνωρίζοντας πόσο μισεί να τον αγνοούν, γυρίζω προς το μέρος του και λέω: «Ω, συγγνώμη. Μάιλς, από εδώ ο Ντέιμεν. Ντέιμεν, ο Μάιλς». Και όλη αυτή την ώρα τα μάτια μου δεν ξεκόλλησαν από την εντυπωσιακή φιγούρα του.

Ο Ντέιμεν ρίχνει μια γρήγορη ματιά στον Μάιλς, του γνέφει και αμέσως μετά στρέφει το βλέμμα του σε εμένα. Αν και ξέρω ότι αυτό μπορεί να ακουστεί τρελό, το κλάσμα του δευτερολέπτου που δε με κοίταζε αισθάνθηκα μια αλλόκοτη παγωνιά και αδυναμία.

Τώρα, όμως, νιώθω και πάλι ζεστά και όμορφα. «Μπορώ να σου ζητήσω μια χάρη;» Χαμογελά. «Γίνεται να μου δανείσεις τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*; Πρέπει να διαβάσω μέχρι το σημείο που έχουμε φτάσει, και δεν προλαβαίνω να πάω στο βιβλιοπωλείο σήμερα».

Ψάχνω στο σακιδίό μου, βγάζω το πολυχρησιμοποιημένο βιβλίο μου και του το δίνω με τις άκρες των δαχτύλων μου. Το ένα μέρος του εαυτού μου λαχταρά να ακουμπήσει τις δικές

του, για να έρθω σε επαφή με αυτό τον πανέμορφο ξένο, και το άλλο, το πιο ισχυρό, το πιο σοφό και το πιο τηλεπαθητικό διστάζει, τρομοκρατημένο στη σκέψη του τι νιώθει με κάθε τέτοια επαφή.

Όταν, όμως, πετάει το βιβλίο στο αυτοκίνητό του και φορά τα γυαλιά του ηλίου λέγοντας «Ευχαριστώ, τα λέμε αύριο», συνειδητοποιώ ότι εκτός από ένα ελαφρύ κέντρισμα, κάτι σαν μούδιασμα στις άκρες των δαχτύλων μου, δε συνέβη απολύτως τίποτα. Και πριν προλάβω να απαντήσω, φεύγει και απομακρύνεται με το αυτοκίνητό του.

«Με συγχωρείς», λέει ο Μάιλς κουνώντας το κεφάλι του καθώς κάθεται δίπλα μου. «Όταν, όμως, σου είπα ότι θα τα χάσεις μόλις τον δεις, δεν ήταν υπόδειξη, δε χρειαζόταν να το πάρεις κυριολεκτικά. Σοβαρά τώρα, Έβερ, μπορείς να μου πεις τι ακριβώς σου συνέβη; Διότι υπήρχε μια αλλόκοτη ένταση, μια φανερή στιγμή αμηχανίας, κάτι σαν *Γεια σου, με λένε Έβερ και από εδώ και πέρα θα είμαι αυτή που θα σε καταδιώκει για την υπόλοιπη ζωή σου*. Μιλάω σοβαρά. Νόμισα ότι θα χρειαζόταν να σε επαναφέρουμε στη ζωή. Και πίστεψέ με, είσαι εξαιρετικά τυχερή που η καλή μας φίλη, η Χέιβεν, δεν ήταν εδώ για να το δει αυτό, διότι λυπάμαι που θα σε απογοητεύσω, αλλά τον έχει κλείσει πρώτη...»

Ο Μάιλς συνεχίζει να φλυαρεί και να γκρινιάζει σε όλη τη διάρκεια της διαδρομής μέχρι το σπίτι. Μα τον αφήνω να ξεθυμάνει και οδηγώ μηχανικά μέσα στην κίνηση, ενώ το δάχτυλό μου αναζητά τη βαθιά κόκκινη ουλή στο μέτωπό μου, αυτή που κρύβω επιμελώς κάτω από τη φράντζα μου.

Εννοώ, πώς εξηγείται το γεγονός ότι από τότε που έγινε το δυστύχημα, οι μόνοι άνθρωποι, των οποίων δε ακούω τις σκέψεις, δε γνωρίζω τις ζωές και δε βλέπω τις αύρες, είναι οι νεκροί;»

Μπήκα μέσα στο σπίτι, άρπαξα ένα μπουκάλι νερό από το ψυγείο και ανέβηκα αμέσως στο δωμάτιό μου, αφού δε χρειάζεται να κοιτάξω περισσότερο για να καταλάβω ότι η Σαμπίν είναι ακόμα στη δουλειά. Η Σαμπίν είναι πάντα στη δουλειά, που σημαίνει ότι έχω το τεράστιο αυτό σπίτι στη διάθεσή μου, παρόλο που συνήθως κάθομαι μόνο στο δωμάτιό μου.

Αισθάνομαι άσχημα για τη Σαμπίν. Στενοχωριέμαι γιατί η ζωή της, για την οποία εργάστηκε τόσο σκληρά, άλλαξε για πάντα τη μέρα που με φορτώθηκε. Όμως, αφού η μητέρα μου ήταν μοναχοπαίδι και όλοι οι παππούδες μου είχαν ήδη πεθάνει μέχρι να γίνω δύο ετών, δεν είχε άλλη επιλογή. Δηλαδή, ή θα έμενα μαζί της –αφού ήταν η μοναδική αδερφή του πατέρα μου και μάλιστα δίδυμη– ή θα έπρεπε να ζήσω σε ανάδοχη οικογένεια μέχρι να γίνω δεκαοκτώ ετών. Και μολονότι δεν έχει ιδέα για την ανατροφή των παιδιών, δεν είχα ακόμα προλάβει να βγω από το νοσοκομείο όταν είχε ήδη πουλήσει το διαμέρισμά της για να αγοράσει αυτό το μεγάλο σπίτι. Μάλιστα, προσέλαβε έναν από τους καλύτερους διακοσμητές της Κομητείας των Πορτοκαλιών* της Καλιφόρνιας για να φτιάξει το δωμάτιό μου.

---

* Η Κομητεία των Πορτοκαλιών (Orange County) είναι μια κομητεία της Νότιας Καλιφόρνιας των ΗΠΑ. Πρωτεύουσά της είναι η Σάντα Άννα. (Σ.τ.Μ.)

Έχω τα απαραίτητα, δηλαδή ένα κρεβάτι, μια συρταριέρα με καθρέφτη και ένα γραφείο, αλλά και μια τηλεόραση με επίπεδη οθόνη, ένα δωμάτιο-ντουλάπα, ένα τεράστιο μπάνιο με τζακούζι και μια ξεχωριστή ντουζιέρα, ένα μπαλκόνι με εκπληκτική θέα στον ωκεανό και το προσωπικό μου δωμάτιο αναψυχής, με μία ακόμα τηλεόραση τελευταίας τεχνολογίας, μια μικρή κουζίνα με ένα φούρνο μικροκυμάτων, ένα μικρό ψυγείο, ένα πλυντήριο πιάτων, ένα στερεοφωνικό συγκρότημα, καναπέδες, τραπέζια, αναπαυτικά σκαμπό και πουφ και όλα τα σχετικά.

Είναι αστείο, αλλά παλιότερα θα έδινα τα πάντα για ένα τέτοιο δωμάτιο.

Τώρα, όμως, θα έδινα τα πάντα για να γυρίσω στο παρελθόν.

Υποθέτω πως, αφού η Σαμπίν περνά τις περισσότερες ώρες της ημέρας με άλλους δικηγόρους και όλα τα VIP στελέχη επιχειρήσεων τα οποία η νομική εταιρεία της εκπροσωπεί, σκέφτηκε ότι όλα αυτά θα μου είναι απαραίτητα, ή κάτι τέτοιο. Και δεν ήμουν ποτέ σίγουρη αν το ότι δεν έχει παιδιά οφείλεται στο ότι εργάζεται πολλές ώρες και δεν μπορεί να τα «χωρέσει» στο πρόγραμμά της ή στο ότι δεν έχει γνωρίσει ακόμα τον κατάλληλο άνδρα ή στο ότι ποτέ δεν ήθελε να έχει παιδιά, ή ενδεχομένως σε ένα συνδυασμό των τριών.

Ίσως θα έπρεπε να τα γνωρίζω όλα αυτά αφού έχω υπερφυσικές ικανότητες. Δεν μπορώ, όμως, να δω τα κίνητρα κάποιου, αφού όσα βλέπω είναι κυρίως γεγονότα. Είναι σαν να βλέπω μια σειρά από εικόνες αντιπροσωπευτικές της ζωής κάποιου, ή στιγμιότυπα από τη ζωή του σαν τρέιλερ κινηματογραφικής ταινίας. Μερικές φορές μάλιστα βλέπω μόνο σύμ-

---

Είναι η δεύτερη πιο πυκνοκατοικημένη κομητεία της Καλιφόρνιας, μετά την κομητεία του Λος Άντζελες. (Σ.τ.Μ.)

βολα τα οποία πρέπει να αποκωδικοποιήσω για να μάθω τι σημαίνουν. Περίπου όπως συμβαίνει με τις κάρτες ταρώ ή όπως όταν έπρεπε να διαβάσουμε τη *Φάρμα των Ζώων* στο μάθημα των προχωρημένων αγγλικών πέρυσι.

Η μέθοδος αυτή, ωστόσο, δεν είναι πάντα ασφαλής και αλάνθαστη, και ορισμένες φορές δεν τα ερμηνεύω σωστά. Όποτε συμβαίνει αυτό, όμως, το χρεώνω σε εμένα και στο γεγονός ότι μερικές εικόνες έχουν περισσότερες από μία σημασίες. Όπως τότε που εξήγησα την εικόνα μιας μεγάλης καρδιάς με ένα ράγισμα στη μέση ως ερωτική απογοήτευση – μέχρι τη στιγμή που η γυναίκα έπεσε στο πάτωμα με καρδιακή προσβολή. Ενίοτε είναι δύσκολο να τα εξηγήσω όλα. Οι εικόνες, όμως, δε λένε ποτέ ψέματα.

Πάντως, δε νομίζω πως χρειάζεται να έχει κανείς μαντικές ικανότητες για να γνωρίζει ότι όταν οι άνθρωποι ονειρεύονται να κάνουν παιδιά, συνήθως σκέφτονται μικρά χαρούμενα πλάσματα τυλιγμένα με κουβερτούλες σε απαλό χρώμα, και όχι μια έφηβη με ύψος 1,63, γαλανά μάτια, ξανθά μαλλιά, με υπερφυσικές ικανότητες και συναισθηματικό φορτίο βάρους ενός τόνου. Γι' αυτό προσπαθώ να είμαι ήσυχη, να δείχνω σεβασμό και να μην ανακατεύομαι στα πόδια της Σαμπίν.

Και σίγουρα ούτε καν αναφέρω ότι μιλάω με τη νεκρή μικρή μου αδερφή σχεδόν καθημερινά.

Την πρώτη φορά που εμφανίστηκε η Ράιλι, στεκόταν στο κάτω μέρος του κρεβατιού μου στο νοσοκομείο κατά τη διάρκεια της νύχτας. Με το ένα χέρι κρατούσε ένα λουλούδι και με το άλλο με χαιρετούσε χαμογελαστή. Δεν ξέρω τι ήταν αυτό που με ξύπνησε, αφού ούτε μίλησε ούτε έκανε κάποιο άλλον ήχο. Νομίζω πως απλώς αισθάνθηκα την παρουσία της ή κάτι τέ-

τοιο, σαν να άλλαξε κάτι μέσα στο δωμάτιο ή στην ποιότητα του αέρα.

Στην αρχή σκέφτηκα ότι είχα παραισθήσεις που οφείλονταν στις παρενέργειες των παυσίπονων που μου χορηγούσαν οι γιατροί. Αφού ανοιγόκλεισα και έτριψα τα μάτια μου, όμως, ήταν ακόμα εκεί και δε μου πέρασε στιγμή από το μυαλό να ουρλιάξω ή να ζητήσω βοήθεια.

Με πλησίασε, έδειξε με το χέρι της το γύψο που κάλυπτε τα χέρια μου και το πόδι μου, και γέλασε. Βέβαια, ήταν σιωπηλό γέλιο, παρ' όλα αυτά δεν το θεώρησα καθόλου αστείο. Μόλις αντιλήφθηκε τη θυμωμένη έκφρασή μου, όμως, άλλαξε ύφος και έγνεψε σαν να με ρωτούσε αν πονούσα.

Σήκωσα τους ώμους μου εξακολουθώντας να είμαι λίγο δυσαρεστημένη που γέλασε και αρκετά αναστατωμένη από την παρουσία της. Αν και δεν ήμουν ακόμα απόλυτα σίγουρη ότι ήταν πραγματικά αυτή, ρώτησα: «Πού είναι η μαμά, ο μπαμπάς και ο Μπάτερκαπ;»

Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι σαν να ήθελε να μου πει ότι στέκονταν ακριβώς εκεί, δίπλα της, αλλά το μόνο που μπορούσα να δω ήταν κενός χώρος.

«Δεν καταλαβαίνω».

Εκείνη χαμογέλασε, ένωσε τις παλάμες της και ακούμπησε πάνω το κεφάλι της, δείχνοντάς μου ότι έπρεπε να ξανακοιμηθώ.

Έτσι, λοιπόν, έκλεισα τα μάτια μου, παρότι στο παρελθόν δε θα δεχόμουν ποτέ εντολές από εκείνη. Αμέσως μόλις τα έκλεισα, όμως, τα ξανάνοιξα γρήγορα και είπα: «Εί, ποιος σου είπε ότι μπορείς να δανειστείς το πουλόβερ μου;»

Κι έτσι απλά, εξαφανίστηκε.

Το παραδέχομαι, πέρασα την υπόλοιπη νύχτα θυμωμένη με τον εαυτό μου που έκανα μια τόσο ανόητη, επιφανειακή

και εγωιστική ερώτηση. Είχα την ευκαιρία να πάρω απαντήσεις σε ορισμένα από τα μεγαλύτερα ερωτήματα της ζωής και, ενδεχομένως, να αποκτήσω τη σοφία που οι άνθρωποι αναζητούσαν εδώ και αιώνες. Αντί γι' αυτό, σπατάλησα τη στιγμή μαλώνοντας τη νεκρή αδερφή μου επειδή έκανε επιδρομή στην ντουλάπα μου. Τελικά νομίζω ότι οι παλιές συνήθειες δύσκολα κόβονται.

Τη δεύτερη φορά που εμφανίστηκε ήμουν τόσο χαρούμενη που την έβλεπα, ώστε δε σχολίασα το γεγονός ότι φορούσε όχι μόνο το αγαπημένο μου πουλόβερ, αλλά και το καλύτερο τζιν μου (της ήταν αρκετά μεγάλο και το στρίψωμα είχε τυλιχτεί γύρω από τους αστραγάλους της), καθώς και το βραχιόλι που μου το είχαν κάνει δώρο όταν έκλεινα τα δεκατρία και πάντα ήξερα ότι το λιγουρευόταν.

Απλώς χαμογέλασα, της έγνεψα και συμπεριφέρθηκα σαν να μην το είχα παρατηρήσει, ενώ έσκυψα προς το μέρος της και την κοίταξα μέσα στα μάτια. «Λοιπόν, πού είναι η μαμά και ο μπαμπάς;» ρώτησα, νομίζοντας πως θα εμφανίζονταν αν κοιτούσα πολύ προσεκτικά.

Η Ράιλι μειδίασε και κούνησε τα χέρια της πάνω-κάτω.

«Εννοείς ότι είναι άγγελοι;» ρώτησα με ορθάνοιχτα μάτια.

Σήκωσε τα φρύδια της και κούνησε το κεφάλι της. Έπιασε τη μέση της, καθώς έγειρε από πάνω μου γελώντας σιωπηλά.

«Καλά, εντάξει, τέλος πάντων». Έκανα πίσω και ακούμπησα στα μαξιλάρια, ενώ σκεφτόμουν ότι το παρατραβούσε ακόμα κι αν ήταν νεκρή. «Πες μου, λοιπόν, πώς είναι εκεί πέρα;» ρώτησα αποφασισμένη να μην τσακωθώ μαζί της. «Είσαι καλά; Τώρα, δηλαδή, ζεις στον ουρανό;»

Έκλεισε τα μάτια της και σήκωσε τις παλάμες της σαν να ήθελε να ισορροπήσει κάποιο αντικείμενο, και τότε από το πουθενά εμφανίστηκε ένας πίνακας.

Έγχειρα μπροστά για να παρατηρήσω την εικόνα αυτού που σίγουρα ήταν ο παράδεισος, σε σχεδόν άσπρο φόντο και κλεισμένος σε περίτεχνη χρυσή κορνίζα. Ο ωκεανός είχε βαθύ μπλε χρώμα, οι βράχοι ήταν απόκρημνοι, η άμμος χρυσαφένια, τα δέντρα ανθισμένα και στο βάθος διέκρινε το περίγραμμα ενός μακρινού μικρού νησιού.

«Γιατί, λοιπόν, δε βρίσκεσαι εκεί τώρα;» ρώτησα.

Και όταν σήκωσε τους ώμους της με αμφιβολία, η εικόνα εξαφανίστηκε. Το ίδιο κι εκείνη.

Έμεινα στο νοσοκομείο περισσότερο από ένα μήνα, με πολλά σπασμένα οστά, διάσειση, εσωτερική αιμορραγία, εκδορές και μώλωπες και μια αρκετά βαθιά ουλή στο μέτωπό μου. Έτσι, ενώ βρισκόμουν στο γύψο και λάμβανα φαρμακευτική αγωγή, η Σαμπίν είχε αναλάβει την άχαρη δουλειά να αδειάσει το σπίτι, να κανονίσει τις κηδείες και να πακετάρει τα πράγματα μου για τη μεγάλη μετακόμιση στα νότια.

Μου ζήτησε να φτιάξω μια λίστα με ό,τι ήθελα να πάρω μαζί μου. Όλα εκείνα που θα ήθελα να μεταφέρω από την προηγούμενη τέλεια ζωή μου στο Γιουτζίν του Όρεγκον, στην τρομακτική καινούργια μου ζωή στο Λαγκούνα Μπιτς της Καλιφόρνιας. Εκτός από μερικά ρούχα, όμως, δεν ήθελα τίποτα άλλο. Δεν άντεχα να έχω οτιδήποτε μου θύμιζε όσα είχα χάσει, αφού κανένα κουτί με διάφορες ανοησίες δε θα μπορούσε να φέρει πίσω την οικογένειά μου.

Το διάστημα που έπρεπε να παραμείνω σε εκείνο το αποστειωμένο άσπρο δωμάτιο, με επισκεπτόταν τακτικά ένας ψυχολόγος, ένας υπερενθουσιώδης γιατρός του νοσοκομείου με μπεζ ζακέτα και έναν πίνακα προόδου ασθενή στο χέρι, που ξεκινούσε πάντα τις συνεδρίες μας με την ίδια οδυ-

νηρή ερώτηση, σχετικά με το πώς αντιμετώπιζα τη «μεγάλη απώλεια» (αυτά είναι δικά του λόγια, όχι δικά μου). Στη συνέχεια, προσπαθούσε να με πείσει να πάω στο δωμάτιο 618, όπου πραγματοποιούνταν συνεδρίες διαχείρισης πένθους.

Δεν υπήρχε περίπτωση, όμως, να συμμετέχω σε αυτό. Σε καμία περίπτωση δε θα καθόμουν σε έναν κύκλο μαζί με ένα τσούρμο άλλους ανθρώπους με ψυχικά τραύματα, περιμένοντας τη σειρά μου για να μοιραστώ μαζί τους τη χειρότερη μέρα της ζωής μου. Πώς ακριβώς θα με βοηθούσε αυτό; Πώς θα με έκανε να αισθανθώ καλύτερα η επιβεβαίωση όσων ήδη γνώριζα – ότι όχι μόνο ήμουν αποκλειστικά υπεύθυνη για ό,τι συνέβη στην οικογένειά μου, αλλά επίσης ότι ήμουν αρκετά ανόητη, εγωίστρια και οκνηρή που κοντοστάθηκα, χασομέρησα και ανέβαλα την παραμονή μου στην αιωνιότητα;

Η Σαμπίν κι εγώ δε μιλήσαμε πολύ κατά τη διάρκεια της πτήσης από το Γιουτζίν μέχρι το αεροδρόμιο *Τζον Γουέιν*, και προσποιήθηκα ότι αυτό οφειλόταν στη θλίψη και στα τραύματά μου, όμως, η αλήθεια είναι ότι χρειαζόμουν κάποια απόσταση. Γνώριζα τα πάντα σχετικά με τα αντικρουόμενα συναισθήματά της· από τη μία πλευρά ήθελε απεγνωσμένα να κάνει το σωστό, ενώ από την άλλη δεν μπορούσε να πάψει να σκέφτεται: *Γιατί σε εμένα;*

Εγώ πάλι, σχεδόν ποτέ δεν αναρωτιέμαι: *Γιατί σε εμένα;*

Συνήθως σκέφτομαι: *Γιατί σε εκείνους και όχι σε εμένα;*

Και βέβαια δεν ήθελα να την πληγώσω. Έπειτα από την τλαιπωρία την οποία είχε υποστεί για να με πάρει μαζί της και να μου προσφέρει ένα ωραίο σπιτικό. Δεν ήθελα να διακινδυνέψω να καταλάβει ότι η σκληρή προσπάθεια που είχε κάνει και οι καλές προθέσεις της δε σήμαιναν τίποτα. Δε θα

υπήρχε διαφορά για μένα να με παρατήρει σε οποιοδήποτε αχούρι.

Η διαδρομή με το αυτοκίνητο προς το νέο σπίτι ήταν μια σειρά από θολές εικόνες γεμάτες ήλιο και θάλασσα. Όταν η Σαμπίν άνοιξε την πόρτα και με οδήγησε στον επάνω όροφο όπου βρισκόταν το δωμάτιό μου, έριξα μια γρήγορη, διερευνητική ματιά κι έπειτα ψέλλισα κάτι που ακούστηκε αόριστα σαν *ευχαριστώ*.

«Λυπάμαι που πρέπει να σε αφήσω», είπε, προφανώς ανυπομονώντας να επιστρέψει στο γραφείο της, όπου όλα ήταν οργανωμένα και σταθερά, και δεν είχαν καμία σχέση με τον κατακερματισμένο κόσμο μιας εφήβου με πολλά τραύματα.

Όταν έκλεισε την πόρτα, έπεσα στο κρεβάτι μου, έχωσα το κεφάλι μου μέσα στα χέρια μου και άρχισα να κλαίω με λυγμούς.

Μέχρι τη στιγμή που άκουσα κάποιον να λέει: «Ω, σε παρακαλώ! Πώς κάνεις έτσι; Έχεις ρίξει μια ματιά γύρω σου; Επίπεδη τηλεόραση, τζάκι, μπανιέρα που βγάζει φουσαλίδες. Εννιώ, *ξύπνα!*»

«Νόμιζα πως δεν μπορούσες να μιλήσεις!» γύρισα στο πλάι και κοίταξα έκπληκτη την αδερφή μου, η οποία φορούσε ένα ροζ κοστούμι Juicy, χρυσά αθλητικά παπούτσια Nike και μια έντονη φούξια περούκα, σαν και αυτές που έχουν οι πορσελάνινες κούκλες.

«Φυσικά και μιλάω, μην είσαι ανόητη». Έστριψε το πρόσωπό της περιπαικτικά.

«Μα τις τελευταίες φορές που σε είδα...» ξεκίνησα να λέω.

«Ήθελα απλώς να κάνω λίγο πλάκα. Σκότωσέ με, λοιπόν». Περιεργάστηκε το δωμάτιό μου, ακούμπησε το γραφείο μου, τον καινούργιο φορητό υπολογιστή μου και το iPod, που η Σαμπίν πρέπει να το είχε αφήσει εκεί. «Δεν μπορώ να πιστέ-

ψω ότι έχεις τέτοιον εκπληκτικό εξοπλισμό. Αυτό είναι τόσο φριχτά άδικο!» Έβαλε τα χέρια της στη μέση, κατσούφιασε και άρχισε να με κατσαδιάζει. «Και ούτε που το εκτιμάς! Έχεις βγει στο μπαλκόνι σου; Μπήκες καθόλου στον κόπο να κοιτάξεις τη θέα;»

«Δε με νοιάζει η θέα», είπα και σταύρωσα τα χέρια μου μπροστά στο στήθος μου κοιτάζοντάς την. «Και δεν μπορώ να πιστέψω ότι με ξεγέλασες με αυτό τον τρόπο, παριστάνοντας ότι δεν μπορούσες να μιλήσεις!»

«Θα το ξεπεράσεις», μου απάντησε γελώντας.

Την παρακολούθησα καθώς διέσχισε το δωμάτιό μου, έσπρωξε στην άκρη τις κουρτίνες και προσπάθησε να ανοίξει τα γαλλικά παράθυρα. «Και πού βρίσκεις όλα αυτά τα ωραία ρούχα;» ρώτησα παρατηρώντας την από την κορυφή μέχρι τα νύχια, επιστρέφοντας έτσι στον παλιό καλό καιρό, όταν καθημερινά μαλώναμε ακόμα και για τα πιο ασήμαντα πράγματα. «Διότι, αρχικά εμφανίζεσαι με τα δικά μου ρούχα και τώρα φοράς Juicy, που από ό,τι ξέρω η μαμά δε σου αγόρασε ποτέ».

«Σε παρακαλώ, νομίζεις πως χρειάζομαι την άδεια της μαμάς, όταν μπορώ να πάω οποιαδήποτε στιγμή στην τεράστια ουράνια ντουλάπα και να διαλέξω ό,τι θέλω για να φορέσω; Και μάλιστα δωρεάν», χαμογέλασε.

«Σοβαρά μιλάς;» ρώτησα έκπληκτη, νομίζοντας ότι αυτό ήταν μια πολύ δίκαιη συμφωνία.

Εκείνη απλώς κούνησε το κεφάλι της και μου έγνεψε να πάω κοντά της. «Έλα, έλα να δεις την καταπληκτική καινούργια σου θέα».

Και αυτό ακριβώς έκανα. Σηκώθηκα από το κρεβάτι, σκούπισα τα μάτια μου με το μανίκι μου και κατευθύνθηκα προς το μπαλκόνι. Περνώντας δίπλα από τη μικρή αδερφή μου, πάτησα στα πέτρινα πλακάκια του μπαλκονιού και έμεινα με τα

μάτια ορθάνοιχτα αντικρίζοντας το σκηνικό που απλωνόταν μπροστά μου.

«Δηλαδή, τώρα αυτό υποτίθεται ότι είναι αστείο;» ρώτησα ατενίζοντας τη θέα που ήταν ακριβής αναπαραγωγή της τοποθετημένης σε επίχρυση κορνίζα εικόνας του παραδείσου, που μου είχε δείξει νωρίτερα στο νοσοκομείο.

Όταν γύρισα να την κοιτάξω όμως, είχε ήδη φύγει.

Η Ράιλι ήταν αυτή που με βοήθησε να ανακτήσω τις αναμνήσεις μου. Μου έλεγε ιστορίες από τα παιδικά μας χρόνια, μου περιέγραφε τις συνήθειές μας και τους φίλους που είχαμε, μέχρι που όλα άρχισαν να ξανάρχονται στο μυαλό μου. Με βοήθησε, επίσης, να εκτιμήσω τη νέα μου ζωή στη Νότια Καλιφόρνια. Διότι βλέποντάς τη να ενθουσιάζεται τόσο πολύ με το καταπληκτικό και πλήρως εξοπλισμένο δωμάτιό μου, το γυαλιστερό κόκκινο καμπριολέ αυτοκίνητό μου, τις φανταστικές παραλίες και το καινούργιο μου σχολείο, με έκανε να συνειδητοποιήσω ότι, αν και δεν ήταν η ζωή που επιθυμούσα, ωστόσο είχε κάποια αξία.

Και μολονότι εξακολουθούμε να τσακωνόμαστε, να διαφωνούμε και να σπάει η μία τα νεύρα της άλλης, όπως ακριβώς συνέβαινε και πριν, η αλήθεια είναι ότι ζω για τις επισκέψεις της. Το να μπορώ να τη βλέπω με κάνει να αισθάνομαι ότι μου λείπει ένα άτομο λιγότερο. Και ο χρόνος που περνάμε μαζί είναι το καλύτερο κομμάτι της ημέρας.

Το μόνο πρόβλημα είναι ότι το ξέρει. Έτσι, κάθε φορά που αναφέρω θέματα τα οποία μου έχει ξεκαθαρίσει ότι απαγορεύεται αυστηρά να συζητάει –όπως, *πότε θα δω τη μαμά, τον μπαμπά και τον Μπάτερκαπ; Και πού πηγαίνεις όταν δεν είσαι εδώ;*– με τιμωρεί φεύγοντας.

Αν και με ενοχλεί το ότι δε μοιράζεται μαζί μου κάποιες αλήθειες, έχω μάθει να μην το παρατραβάω. Άλλωστε, δεν της έχω πει τίποτα για την ικανότητά μου να βλέπω την αύρα των ανθρώπων και να διαβάζω τη σκέψη τους, ή για το πόσο αυτό επηρέασε το χαρακτήρα μου και το ντύσιμό μου.

«Δε θα βρεις ποτέ φίλο αν συνεχίσεις να ντύνεσαι έτσι», σχολιάζει καθισμένη αναπαυτικά στο κρεβάτι μου. Την ίδια στιγμή εγώ ακολουθώ βιαστικά την καθημερινή μου ρουτίνα, προσπαθώντας να ετοιμαστώ για το σχολείο και να φύγω από το σπίτι όσο γίνεται στην ώρα μου.

«Βλέπεις, δεν μπορούμε όλοι μας ανοιγοκλείνοντας απλώς τα μάτια μας να έχουμε μια εκπληκτική νέα γκαρνταρόμπα όπως εσύ», απαντώ, χώνοντας τα πόδια μου σε ένα ζευγάρι φθαρμένα παπούτσια του τένις και προσπαθώντας να δέσω τα ξεφτισμένα κορδόνια.

«Δηλαδή θέλεις να πιστέψω ότι η Σαμπίν δε σου δίνει την πιστωτική της κάρτα και δε σου λέει να αγοράσεις ό,τι χρειάζεσαι; Και τι είναι αυτή η κουκούλα; Μήπως ανήκει σε καμιά συμμορία;»

«Δεν έχω ώρα για τέτοια», λέω αρπάζοντας τα βιβλία μου, το iPod και το σακιδιό μου, και προχωρώντας προς την πόρτα. «Θα έρθεις;» τη ρωτάω και η υπομονή μου φτάνει στα όριά της καθώς σφίγγει τα χείλη της και αργεί να αποφασίσει.

«Εντάξει», μου λέει τελικά. «Μόνο αν σηκώσεις την οροφή του αυτοκινήτου. Λατρεύω την αίσθηση του ανέμου στα μαλλιά μου».

«Καλά». Κατευθύνομαι προς τη σκάλα. «Κανόνισε απλώς να έχεις φύγει μέχρι να φτάσουμε στο σπίτι του Μάιλς. Με νευριάζει όταν σε βλέπω να κάθεσαι στα πόδια του χωρίς την άδειά του».

Όταν φτάνουμε με τον Μάιλς στο σχολείο, η Χέιβεν βρίσκεται ήδη εκεί και μας περιμένει δίπλα στην πύλη. Ψάχνει γύρω της με αγωνία και μας λέει: «Τώρα μάλιστα. Το κουδούνι θα χτυπήσει σε λιγότερο από πέντε λεπτά και ακόμα ο Ντέιμεν δεν έχει δώσει σημεία ζωής. Λέτε να τα παράτησε;» Μας κοιτάζει μέσα από τους κίτρινους φακούς επαφής της με μάτια ορθάνοιχτα και γεμάτα ανησυχία.

«Μα, γιατί να φύγει από το σχολείο; Μόλις ξεκίνησε», απαντώ πηγαίνοντας προς το ντουλαπάκι μου, ενώ εκείνη χοροπηδά δίπλα μου, με τις χοντρές λαστιχένιες σόλες των παπουτσιών της να χτυπούν με δύναμη στο πλακόστρωτο.

«Μήπως επειδή δεν είμαστε αντάξιές του; Ή μήπως επειδή είναι πολύ καλός για να είναι αληθινός;»

«Πρέπει να έρθει. Η Έβερ του δάνεισε τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*, που σημαίνει ότι πρέπει να της τα δώσει πίσω», λέει ο Μάιλς πριν προλάβω να τον σταματήσω.

Κουνάω το κεφάλι μου και στρίβω το συνδυασμό της κλειδαριάς στο ντουλαπάκι μου, νιώθοντας το βάρος του άγριου βλέμματος της Χέιβεν όταν μου λέει: «Πότε έγινε αυτό;» Βάζει το χέρι της στη μέση και με καρφώνει με τα μάτια της. «Διότι ξέρεις ότι τον έκλεισα πρώτη, σωστά; Και γιατί δε με ενημέρωσε κανείς για τις τελευταίες εξελίξεις; Γιατί δε μου είπε κανείς τίποτα; Το τελευταίο πράγμα που είχα ακούσει είναι ότι δεν τον είχες δει ακόμα.»

«Ω, μα τον είδε. Λίγο έλειψε να καλέσω ασθενοφόρο. Τόσο πολύ τα έχασε», σχολιάζει γελώντας ο Μάιλς.

Στραβομουτσουνιάζω, κλείνω το ντουλάπι μου και κατευθύνομαι προς το χολ.

«Είναι αλήθεια». Σηκώνει τους ώμους του καθώς περπατά δίπλα μου.

«Λοιπόν, για να καταλάβω καλύτερα. Είσαι περισσότερο

παθητικό εμπόδιο ή πραγματική απειλή;» Η Χείβεν με παρατηρεί και τα βλέφαρά της έχουν στενέψει τόσο, που μοιάζουν περισσότερο με δύο γραμμές, ενώ η ζήλια της έχει μεταμορφώσει την αύρα της σε ένα απαίσιο μουντό πράσινο χρώμα.

Παίρνω μια βαθιά ανάσα και τους αντικρίζω, σκεπτόμενη ότι αν δεν ήταν φίλοι μου θα τους έλεγα πόσο αστεία είναι όλα αυτά. Θέλω να πω, από πότε μπορεί κανείς να «κλείνει» κάποιον άνθρωπο; Άλλωστε δεν είμαι έτοιμη για να βγω ραντεβού στην κατάσταση στην οποία βρίσκομαι τώρα, με όλες αυτές τις φωνές, τις αύρες και τις φαρδιές μπλούζες. Ωστόσο, επιλέγω να μην πω τίποτα σε κανέναν. Έτσι, απαντώ: «Ναι λοιπόν, είμαι ένα πρόβλημα. Είμαι μια τεράστια αβέβαιη καταστροφή που μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή· αλλά σίγουρα όχι απειλή. Κυρίως διότι δεν ενδιαφέρομαι. Το ξέρω ότι αυτό είναι δύσκολο να το πιστέψεις, ιδιαίτερα αφού είναι τόσο φανταστικός, υπέροχος, σέξι, καυτός, φοβερός, εκρηκτικός και όπως αλλιώς μπορείς να τον περιγράψεις, αλλά η αλήθεια είναι ότι *δε μου αρέσει ο Ντέιμεν Ογκούστ* και δεν ξέρω πώς αλλιώς να το πω!»

«Χμ, δε νομίζω ότι χρειάζεται να πεις τίποτα άλλο», μουρμουρίζει η Χείβεν και το πρόσωπό της παγώνει καθώς κοιτάζει μπροστά.

Ακολουθώ το βλέμμα της μέχρι το σημείο όπου στέκεται ο Ντέιμεν, με τα γυαλιστερά σκούρα μαλλιά, τα γεμάτα πάθος μάτια, το εκπληκτικό σώμα και το σίγουρο χαμόγελο, και νιώθω την καρδιά μου να σταματά καθώς κρατάει την πόρτα ανοιχτή και μου λέει: «Γεια σου, Έβερ, ύστερα από σένα».

Κατευθύνομαι σαν σίφουνας στο θρανίο μου αποφεύγοντας την τελευταία στιγμή το σακίδιο που η Στέισα έβαλε στο δρόμο μου, και νιώθω το πρόσωπό μου να καίει από ντροπή ξέροντας ότι ο Ντέιμεν ήταν πίσω μου και ότι άκουσε όλες

εκείνες τις ανατριχιαστικές λέξεις που μόλις είπα γι' αυτόν.

Πετάω την τσάντα μου στο πάτωμα, κάθομαι στην καρέκλα μου, σηκώνω την κουκούλα μου και ανοίγω το iPod, ελπίζοντας να πνίξει το θόρυβο και να μου αποσπάσει την προσοχή από αυτό που μόλις συνέβη. Προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου ότι ένα αγόρι σαν και αυτό – με τόση αυτοπεποίθηση, ένα τόσο υπέροχο και καταπληκτικό αγόρι – είναι αρκετά άνετο για να ασχολείται με τις απερίσκεπτες κουβέντες που ξεστομίζει ένα κορίτσι σαν εμένα.

Ωστόσο, μόλις αρχίζω να χαλαρώνω, τη στιγμή που έπεισα επιτέλους τον εαυτό μου να μην ανησυχεί, τινάζομαι από ένα δυνατό τράνταγμα που με συγκλονίζει – σαν να διαπέρασε το δέρμα μου ηλεκτρικό ρεύμα και να κύλησε στις φλέβες μου, κάνοντας ολόκληρο το σώμα μου να μουδιάσει.

Και όλα αυτά μου συμβαίνουν επειδή ο Ντέιμεν ακούμπησε το χέρι του πάνω στο δικό μου.

Δύσκολα ξαφνιάζομαι. Από τότε που απέκτησα τηλεπαθητικές ικανότητες, η Ράιλι είναι η μόνη που μπορεί να το κάνει, και πιστέψτε με, δε σταματά ποτέ να βρίσκει καινούργιους τρόπους. Μόλις, όμως, σηκώνω τα μάτια μου από το χέρι μου στο πρόσωπο του Ντέιμεν, εκείνος μου χαμογελά και μου λέει: «Ήθελα να σου επιστρέψω αυτό». Και τότε μου δίνει τα *Ανεμοδαρμένα Ύψη*.

Παρόλο που είμαι σίγουρη ότι θα ακουστεί απίθανο και αρκετά τρελό, όταν μίλησε, η αίθουσα σίγησε. Σοβαρολογώ, τη μια στιγμή ήταν πλημμυρισμένη με ήχους από σκέψεις και φωνές και την επόμενη...

Παρ' όλα αυτά, γνωρίζοντας πόσο αστείο είναι αυτό, κουνάω το κεφάλι μου και λέω: «Είσαι σίγουρος ότι δε θέλεις να το κρατήσεις; Διότι πραγματικά δεν το χρειάζομαι. Ξέρω το τέλος». Και παρότι παίρνει το χέρι του από το δικό μου, περ-

νάει περίπου ένα λεπτό πριν καταλαγιάσει το μούδιασμα.

«Κι εγώ το ξέρω», αποκρίνεται εκείνος. Το βλέμμα του είναι τόσο έντονο, τόσο επίμονο και διαπεραστικό, που με αναγκάζει να κοιτάξω γρήγορα αλλού.

Τη στιγμή που είμαι έτοιμη να ξαναβάλω τα ακουστικά στα αυτιά μου για να κρατήσω μακριά τα ενοχλητικά σχόλια της Στέισα και της Όνορ, ο Ντέιμεν ακουμπά το χέρι του πάνω στο δικό μου και ρωτά: «Τι ακούς;»

Και το δωμάτιο γίνεται και πάλι σιωπηλό. Πραγματικά, για λίγα φευγαλέα δευτερόλεπτα καμία σκέψη και κανένας ψίθυρος δεν κυκλοφορούσε στον αέρα, τίποτα άλλο εκτός από την απαλή, λυρική φωνή του. Θέλω να πω ότι όταν συνέβη την πρώτη φορά υπέθεσα πως το φαντάστηκα. Τώρα, όμως, ξέρω ότι είναι αλήθεια. Διότι, αν και όλοι εξακολουθούν να μιλάνε, να σκέφτονται και να κάνουν τα συνηθισμένα πράγματα, η φωνή του αποκλείει κάθε άλλον ήχο.

Παρατηρώ τον τρόπο με τον οποίο το σώμα μου έχει ξεσταθεί και ηλεκτριστεί, και αναρωτιέμαι τι μπορεί να τα έχει προκαλέσει όλα αυτά. Σίγουρα βέβαια δεν είναι η πρώτη φορά που κάποιος άγγιξε το χέρι μου, αλλά δεν έχω βιώσει τίποτα σαν και αυτό μέχρι τώρα.

«Σε ρώτησα τι ακούς». Χαμογελάει, με ένα χαμόγελο τόσο αφοπλιστικό, που κάνει το πρόσωπό μου να καίει.

«Ω, εε, δεν είναι τίποτα σπουδαίο. Είναι απλώς μια συλλογή με τραγούδια γκόθικ, που μου ετοίμασε η φίλη μου η Χείβεν. Τα περισσότερα είναι παλιά κομμάτια, από τη δεκαετία του ογδόντα, ξέρεις, συγκροτήματα όπως οι *Cure*, οι *Siouxsie* και οι *Banshees*, *Bauhaus*». Σηκώνω τους ώμους μου αδιάφορα, ανίκανη να πάρω τα μάτια μου από τα δικά του, προσπαθώντας να καταλάβω τι ακριβώς χρώμα έχουν.

«Σου αρέσουν τα γκόθικ;» με ρωτάει με σηκωμένα φρύδια

και σκεφτικά μάτια, ενώ παράλληλα παρατηρεί τη μακριά ξανθιά αλογοουρά μου, το σκούρο μπλε πουλόβερ μου και τη δίχως μεϊκάπ, καθαρή και απολεπισμένη επιδερμίδα μου.

«Όχι ιδιαίτερα. Στη Χείβεν αρέσουν πιο πολύ». Γελάω, για την ακρίβεια, μου ξεφεύγει ένα νευρικό, τσιριχτό γέλιο που μοιάζει περισσότερο με κακάρισμα· ένας πνιχτός ήχος που χτυπά πάνω στους τέσσερις τοίχους της τάξης και επιστρέφει πίσω σε εμένα.

«Εσύ; Τι μουσική τελικά ακούς;» Με κοιτάζει έντονα, ενώ από το πρόσωπό του είναι φανερό ότι το απολαμβάνει.

Πριν προλάβω να απαντήσω, μπαίνει μέσα ο κύριος Ρόμπινς με μάγουλα αναποκοκκινισμένα, αλλά όχι από το ζηρό βάδισμα όπως όλοι νομίζουν. Έτσι, ο Ντέιμεν ακουμπά την πλάτη του πίσω στο κάθισμά του κι εγώ παίρνω μια βαθιά ανάσα και χαμηλώνω την κουκούλα μου. Επιστρέφω για άλλη μία φορά στις γνώριμες εφηβικές σκέψεις, στο στρες των εξετάσεων, στους προβληματισμούς σχετικά με την εξωτερική εμφάνιση, στα ανεκπλήρωτα όνειρα του κυρίου Ρόμπινς και στις σκέψεις της Στέισα, της Όνορ και του Κρεγκ και όλων των άλλων που αναρωτιούνται τι μπορεί να είναι αυτό που βρίσκει ελκυστικό ένα τόσο καυτό αγόρι σε εμένα.

Υστερα από ένα αυτοκινητικό δυστύχημα που στοίχισε τη ζωή στην οικογένειά της, η δεκαεξάχρονη Έβερ αποκτά ένα ξεχωριστό χάρισμα: βλέπει τις αύρες των άλλων, ακούει τις σκέψεις τους και γνωρίζει την ιστορία της ζωής τους με ένα απλό άγγιγμα. Προσπαθώντας να κρατήσει κρυφή αυτή την ικανότητα, η Έβερ ζει στο περιθώριο, και όλοι στο λύκειο τη θεωρούν φρενικό. Μέχρι την ημέρα που θα συναντήσει τον Ντίμεν, και τα πάντα θα αλλάξουν.

Ο Ντίμεν είναι όμορφος, γοητευτικός και πλούσιος. Κοντά του, η ένιαση στο μυαλό της χάνεται, και η ψυχή της γαληνεύει με μαγικό τρόπο. Καθώς, όμως, η Έβερ βυθίζεται σε έναν κόσμο μυστικών και μυστηρίων, μάταια προσπαθεί να ανακαλύψει ποιος ή τι είναι πραγματικά ο Ντίμεν. Μόνο ένα πράγμα ξέρει: ότι είναι παράφορα και αθεράπευτα ερωτευμένοι μαζί του...

*Το πρώτο βιβλίο της νέας εκπληκτικής σειράς
ΟΙ ΑΘΑΝΑΤΟΙ της Άλισον Νόελ*

*Ένας υπέροχος νέος κόσμος σάς ανοίγει τις πύλες του,
εκεί όπου η αληθινή αγάπη δεν πεθαίνει ποτέ...*

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΙΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-640-5

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΟΤΗ: 07749

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ